

Ostatnia szansa zobaczenia „Policji” w Teatrze Nowym

Po dwudziestu pięciu latach mamy okazję po raz wtóry oglądać „Policję” Mrożka w teatrze emigracyjnym. Przedstawienie to jest inne niż pierwsza polska premiera w Londynie (Leopolda Kielanowskiego) w r. 1961. O tej produkcji wspominałam w „Tygodniu Polskim” dn. 27 bm. W tym tygodniu oglądałam (z opóźnieniem) spektakl w Teatrze Nowym w POSK-u. Reżyser przedstawienia Marcin Ślawiński zastosował się do zaleceń autora — niczego nie „udziwniał” nie szukał żadnej metafory, zagrał sztukę tak jak leci, czyli tak jak Mrozek sobie życzył, przekazał ją

Tamara Karren

żanta-prowokatora i w ich odwróconych *alter ego*.

Co przede wszystkim zwraca uwagę, gdy ukazuje się nam scena — to prosta i bardzo wymowna scenografia Roberta Czajkowskiego. Prosta krata — ani zbyt groźna ani przetworzona abstrakcyjnie — wprowadza od razu w odpowiedni nastrój. To już nie pierwsza wybijająca się w naszym teatrze praca tego artysty.

Dwie główne role — więźnia przemienionego mrozkowską perfidią w wiernopoddańczego entuzjastę ustroju i w konsekwen-

takich jak on, i w ogóle wszelkiej policji, w oczyszczonym z opozycji państwie — wydaje mi się że gra za bardzo krzykiem i zatracą przez to wiele z mrozkowskiej cienkości. Woźniak, najwrażliwszy, z naszych aktorów wyraża swe emocje też chyba za mocno, nie pozwalając widzowi zastanowić się nad gigantycznym absurdem odtwarzanego dialogu. Gościnnie występujący Joachim Lamża (sierżant — prowokator przemieniony w więźnia politycznego), był najbardziej przekonujący z mężczyzn i dał kwintesencję absurdalnej komedii, szczególnie w postaci prowokatora *con amore*. Małeńka rola żony sierżanta w wykonaniu Zofii Walkiewicz przysłoniła ważniejsze role i pozostanie w pamięci jako mała perełka. Czesław Grocholski jako Generał był jak zwykle doskonałym generałem. Trzeba jeszcze wymienić dwóch statystów: Jacka Sośnierza i Krzysztofa Twarowskiego. Nie jest to obowiązkiem recenzenta wymieniać cały program, ale miło mi wspomnieć tak potrzebnych do produkcji: Kasię Banach (inspicjent), Andrzeja Gołębiowskiego (światła) Krystynę Tetsell (kostiumy), przypuszczam, że zachwycająca fotografia ślubna państwa sierżantów jak i wiszące nad nimi portrety Infanta miłościwie panującego temu nie całkiem abstrakcyjnemu krajowi i jego Regenta są pracami Ryszarda Kucharskiego. Zwraca jeszcze uwagę estetyczna okładka programu (Tomasza Kuczborskiego) i bogata treść programu. Kierownictwo produkcji Urszuli Świącickiej nie wymaga komentarza.

Jest to przedstawienie przynoszące niejedną atrakcyjną chwilę i na pewno warte zobaczenia, choć czasem wydawało mi się zbyt dosadne, za mało pola pozostawiające widzowi, układania sobie samemu tej intelektualnej, czasem groźnej, czasem wesołej łamigłówki Mrożka.

Zofia Walkiewicz (żona Sierżanta), Grzegorz Stachurski (Naczelnik Policji) wisi: Fotografia ślubna p.p. Sierżantów

„taką jaką jest”. Wydaje mi się, że sztuka nie straciła na aktualności i uniwersalności. Świat w każdym totalizmie musi być doprowadzony do absurdu, a Mrozek jest „specem” od absurdu i chyba nigdzie nie ma go tyle, ile w bezsensownych, a przecież realnych sytuacjach i dialogach Więźnia, Naczelnika policji, Sier-

cji adiutanta Generała oraz Naczelnika więzienia odtwarzają tak wypróbowani aktorzy jak Daniel Woźniak i Grzegorz Stachurski. Wierny idei „policyjności” Naczelnik więzienia (Stachurski) aparycyjnie wygląda (bez bródki!) wypisz wymaluj jak super-policjant, ale w ferworze grożącego mu niebezpieczeństwa zniknięcia